

Týden na koupališti

V **pondělí** si Boženka oblékla plavky, které podle mě pamatují ještě minulé století, a slavnostně prohlásila: „Jdeme se smočit, Emílku!“ A šli jsme. Koupaliště vonělo po opalovacím krému, dětech a chloru. Usadili jsme se pod starou vrbu, která se mnou souhlasila, že je to to nejlepší místo. Boženka si povídala s dětmi. O sobě řekla, že je mořská víla v důchodu. Děti tomu věřily. Já taky.

V **úterý** přišlo překvapení – další pejsek! Jmenoval se Říša, měl bílé chlupy a tvářil se důležitě. Hned se mi snažil očůrat deku. Boženka ho ale pohladila a povídá: „To je dobře, že nás je víc. Aspoň si Emil najde kamaráda.“ Nejdřív jsem o tom pochyboval, ale večer jsme s Říšou běhali po trávníku jako dva blázni. Jen piškoty jsem po očku sledoval, jestli jich nedostane víc. Nedostal, Boženka byla spravedlivá. No, možná mi o jeden dva dala víc.

Ve **středu** to na koupališti vonělo ještě víc – někdo otevřel stánek s párky v rohlíku. Boženka neodolala a koupila nám jeden napůl. „Bez hořčice, ať tě nepálí čumáček,“ říkala a podávala mi kus rohlíku. Moc mi to chutnalo. Boženka také, takže jsme pravidelně stáli v řadě na párek. A jestli dobře počítám, měli jsme celkem čtyři. Boženka ve **čtvrtek** zapoměla, že umí plavat. Vešla do bazénu s plavacím kruhem a odhodláním olympioničky. „Emílku, hlídej mi brýle!“ volala a odrazila se od schůdků. No... kruh nějak zůstal na hladině a Boženka nikde. Strnul jsem a ani štěkání mi v tu ránu nešlo. Ale za chvíli se Boženka vynořila z vody – vlasy jako opravdická mořská víla – a smála se na celé kolo. A já štěkal radostí, i když se mi trochu klepal ocásek.

V **pátek** přišla bouřka! Mraky rostly před očima, vítr svištěl rychlostí, kterou jsem mu záviděl, a Boženka? Ta místo útěku roztáhla deštník a tančila. Na mokřém trávníku, mezi kapičkami, které trochu studily na čumáku. „Tanči se mnou, Emílku!“ volala. A tak jsem běhal kolem ní v kruzích, až mi z toho nadsakoval obojek. Lidi koukali. Ale ani jim, ani nám to nevadilo.

V **sobotu** jsme na koupaliště nešli. Po včerejší bouři byl vzduch čistší a chladnější, takže jsme šli na procházku. Když jsme přišli domů, Boženka mě hladila za uchem a řekla: „Emílku, je mi nějak chladno, hodil by se grog.“ Netuším, co to je, ale přitulil jsem se blíž, ať je nám tepleji.

V **neděli** bylo už zase horko, tak jsme šli po obědě na koupaliště. Dnes tam bylo docela prázdno. Boženka mi vyprávěla, že si jako malá přála být rybou. Ale já ji viděl jako tu mořskou vílu, jak o ní vyprávěla dětem – seděla na břehu, nohy ve vodě, vlasy jí prohřívalo slunce... a v očích měla modrý klid vody. Olízl jsem jí ruku a usmál se na ni. Moje mořská víla v důchodu. Se sáčkem plným piškotů.

Vytvořila Romana Rochovanská v Canvě, 2025

